

Crede ratem ventis, animum ne crede puellis ;  
Namque est feminea tutior unda fide.  
Femina nulla bona est ; vel si bona contigit ulla  
Nescio quo fato res mala facta bona est.

Σ.

## Η ΑΡΓΥΡΑ ΦΙΑΛΙΣ. (4)

Τότε δλίγον κατ' δλίγον θεωρῶν τὸ ἀγγελικὸν τοῦτο μειδίωμα, τὸ διακυγὲς μέτωπον καὶ τὸ ἐκφραστικὸν βλέμμα, ἐφάνη εἰς τὸν Ὀκτάβιον ὅτι ἡ ὁμίχλη ἡ ἐκτεινομένη ἐπὶ τῆς μνήμης του διελύετο . . .

Ἐκαμε τελευταίαν τινὰ καὶ μεγίστην προσπάθειαν, ἐνθυμήθη . . . Ἦτο πρὸ δύο ἐτῶν.

Ὁ κόμης δὲ Σουβρὰν εἰς τὴν ἀκμὴν ὧν τότε τῶν παθῶν του καὶ συνηθεισμένος νὰ ἐκπληρῇ ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας του τὰς πλέον ἀχαλινώτους, εἶχε συναντήσῃ ὑποκρίτριαν τινὰ πολὺ φημιζομένην κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἥτις ἂν καὶ μετρία τὴν ὠραιότητα οὕσα καὶ θεατρικῆς ἱκανότητος ἀμφισβητησίμου, οὐχ ἥττον ἔνεκα τῶν ἐρωτικῶν συμβάντων τῆς τὰ ὅποια ὅλα τὰ Παρίσια ἐγνώριζον κτηνότησε γυνὴ τοῦ συρμοῦ.

Ὁ Ὀκτάβιος ἠθέλησε λοιπὸν νὰ τὴν τιμῇ δι' ἐφημέρου τινος φαντασίας. Εἴτε ὅμως ἀπὸ ἐπιτηδεσιότητος, εἴτε ἀπὸ ἄλλην τινὰ αἰτίαν, ἐκείνη τῷ ἀντέτεινεν . . .

Ἡ ἀπόκτησίς τῆς ἄλλως ἐφαίνετο περικυκλωμένη ἀπὸ ἐμπόδια, τὰ ὅποια προσέβαλλον τὴν φιλαυτίαν τοῦ Ὀκταβίου, διότι τότε συνέζῃ μετὰ τινος ἀνδρὸς ὑπερμέτῳ πλουσίου καὶ ζηλοτύπου εἰς τρόπον γελοῖον. Ὅθεν ὁ κόμης εὗρεν εὐχάριστον νὰ τοῦ τὴν ἀφαιρέσῃ καὶ ἐπειδὴ παρ' αὐτῷ ἐκ τοῦ σχεδίου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν δὲν ὑπῆρχε διάστημα, πρῶτον τινὰ ἀνεχώρησεν εἰς Ἰταλίαν μετὰ τῆς ὑποκριτρίας τὴν ὁποίαν εἰσήγαγε γελῶσαν καὶ θυμόνουσαν, ἐν μέρει μὲν μετὰ τὴν θέλησιν τῆς, ἐν μέρει δὲ διὰ τῆς βίας.

Ἀλλὰ δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν των ὁ Ὀτέλλος παρεκκολούθησε τὰ ἔχνη των· ἔφθασε τὸ ζεῦγος πλησίον τοῦ Φοντενεβλώ, ἐπροκάλεσε τὸν Ὀκτάβιον καὶ τοῦ ἔδωκε σπουδαῖον διὰ τοῦ ξίφους κτύπημα εἰς τὸ μέσον τοῦ σώματος· ἀφῆσας δὲ αὐτὸν ἡμιθανῆ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μετὰ τῆς κυρίας. Ὁ κόμης ἔμεινεν ἐπὶ ἓνα μῆνα κατὰχοιτος εἰς τὴν κλίνην ξενοδοχείου τι-

νος κυμαινόμενος μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου καὶ παραδεδομένος εἰς τρομερὸν παραλογισμόν.

Νύκτα τινὰ ἐξύπνησεν ἡσυχώτερος καὶ ἡδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον εὕρισκετο. Τὸ κανδύλιον ἐρρίπτεν ἀμυδρὰν λάμψιν καὶ δύο μόνον δαυλοὶ ἡμίκαυστοι ἐθέρμαινον τὴν ἐστίαν. Ἡ ὑπρέτρια ἥτις τὸν ἐπεριποιεῖτο ἐρογχαλίζει θορυβῶδως εἰς ἓν κάθισμα.

Αἶφνης, (ἦτον ἄρ' ἔγε ὄραμα τοῦ πυρετοῦ ἢ πραγματικότης ; ) ἡ θύρα ἤνοιξεν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ γυνὴ τις ὡς σκιὰ ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην του, ἔσκυψεν εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ τὸν παρετήρησε μετ' ἔκφρασιν τρυφερᾶς εὐσπλαγχνίας· λευκὴ τις χεὶρ ἄβρ' αὐτὴν ἀνθηρὰ ἐδιόρθωσε τὸ προσκεφάλαιον ὑπὸ τὴν πυρέσσουσαν κεφαλὴν τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἔφερε ποτήριόν τι εἰς τὸ ἀπεξηραμένον στόμα του . . . Ὁ Ὀκτάβιος ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ. Ἡ ἄγνωστος ἔθεσεν τὸν ἀγκυλὸν τῆς εἰς τὰ χεῖλη τῆς καὶ αὐτὸς ἐσιώπησε καὶ ἀπεκοιμήθη.

Τὴν ἐπαύριον ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς ὁπτασίας μετὰ τῆς ζέσεως, ὥστε ἀπέδωκαν τὰς ἀσυναρτήτους ἐρωτήσεις του εἰς ὑπόλοιπον τοῦ παραλογισμοῦ. Ἄλλως τε δὲν ἐνόουν τί ἔλεγε καὶ ἐνόμιζον ἀνωφελες νὰ τῷ ἀποκριθῶσιν.

Ἐνὸς ἐν τούτοις ὁ κόμης εὕρισκετο ἐντὸς κινδύνου, ἔβλεπε καθ' ὅλας τὰς νύκτας τὴν θύραν τοῦ ἀνοιγομένην μυστικῶς καὶ οὐρανίαν τινὰ μορφήν περιπλανωμένην περὶ αὐτὸν, προσεκτικὴν εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμά του, τρέχουσαν εἰς κάθε ἀναστεναγμὸν τὸν ὁποῖον τοῦ ἐπέφερον οἱ πόνοι· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, εἴτε διότι ἡ νεότης ἐθριάμβευσεν, εἴτε διότι ἡ ἐνδόμυχος πεπαιθῆσις τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Ὀκτάβιος, ὅτι ἀφωσιωμένη τις ψυχὴ ἤθελε νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τοῦ τάφου, ἦλθεν ἡμέρα καθ' ἣν ὁ ἰατρὸς ἐκήρυξεν ὅτι ἐγγυᾶτο περὶ τῆς ζωῆς τοῦ κόμητος.

Ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς μάτην ὁ Ὀκτάβιος περιέμενε καθ' ἐκάστην νύκτα, ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος του ἔμενε πάντοτε κεκλεισμένη καὶ ἡ ἄγνωστος δὲν ἐπανῆλθε πλέον.

Ἡμέραν δὲ τινὰ καθ' ἣν ἠσθάνετο ἑαυτὸν καλλίτερα διέταξε καὶ ἔσυρον τὴν κλίνην του πλησίον τοῦ παραθύρου διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὰς θερμὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Παρετήρησε τότε εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου ταχυδρομικὴν ἄμαξαν, τὴν ὁποίαν ἠτοίμαζον δι' ὁδοιπορίαν· εἴτα ἐφάνη θαλαμηπόλος φέρουσα πληθὺν χαρτοθηκῶν καὶ δεμάτων τὰ ὅποια ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν ἄμαξαν.

Ὁ νέος ἀσθενὴς ἤσθάνετο παρὰ τὴν θέλησίν του παλμούς εἰς τὴν καρδίαν.

Ἐπὶ τέλους ἦλθε βραδέως γυνὴ τις κομψὴ καὶ κεκαλυμμένη.

Ὁ Ὀκτάβιος ἀνετριχίασεν.

Ὅτε δὲ ἡ γυνὴ αὕτη ἠτοιμάζετο ν' ἀναβῇ εἰς τὴν ἄμαξαν ἀνέσυρε τὸ κάλυμμά της καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ ἀσθενούς· θλιβερόν τι μειδίαμα περιπλανᾶτο εἰς τὰ χεῖλη της. Τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο ἦτο ὁμολογία συγχρόνως καὶ ἀποχαιρετισμός.

Ὁ κόμης ἐξέβαλε κραυγὴν. Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν παρήγορον ἄγγελον τῶν νυκτῶν τῶν ὁδυνῶν του.

Ἡ ἄμαξα ἀνεχώρησε καλπάζουσα.

Ὁ Ὀκτάβιος ἔπεσεν ἀποκαμωμένος· τῷ ἐφάνετο ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὸ μέλλον του. . . . .

Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα, ὁ κόμης δὲ Σουβράν ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, ἐν μέρει ἰατρουμένος, δύστροπος καὶ ἐρωτευμένος. Αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας εἶχε λάβει παρὰ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ξενοδοχείου, δὲν τοῦ ἐξιχνίαζον τίποτε περὶ τῆς ἀγνώστου· ἔμαθε δὲ μόνον ὅτι φθίσασα εἰς Φοντενεβλῶ δύο ἐβδομάδας μετ' αὐτὸν, ἔμεινε ἐκεῖ μὴ βλέπουσα κανένα καὶ μὴ ἐξερχόμενη ποτέ. Τὸ ὄνομα ὅπερ εἶχε δώσει εἰς ἐκὺν τὴν ἦτο προφανέστατα πλαστόν. Πόθεν ἤρχετο; ποῦ ἐπῆγαινε; οὐδεὶς ἤξευρεν.

Ὁ Ὀκτάβιος ματαίως τὴν ἐζήτησεν ἐπὶ τινὰ καιρόν. Εἶπομεν δὲ πῶς παρασυρθεὶς εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν ἡδονῶν κατήντησε νὰ τὴν λησμονήσῃ καθὼς καὶ τὴν μονομαχίαν του, τὴν πληγὴν του καὶ τὴν ὑποκρίτριαν, τὴν πρώτην αἰτίαν τοῦ μικροῦ τούτου ἱστορήματος.

Ἀλλὰ σήμερον ἐνώπιον τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς εἰκόνης ἥτις ἐμειδία εἰς τὸ ἐπιχρυσωμένον περιθώριόν της, ὡς ἄλλοτε ἡ ἀγνώστος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς, αἱ ἀποκοιμισμέναι ἀναμνήσεις τοῦ κόμητος τὸν κατεκυρίευσαν μετὰ ζωηροτάτου πάθους.

— Ποία εἶναι αὕτη; Τί κάμνει ἐδῶ; ἡρώτα ἑαυτὸν πλήρης θλίψεως. Μήπως εἶναι ἡ ἀδελφὴ, ἡ θυγάτηρ, ἡ ἀνεψιὰ τοῦ λόρδου Βεϋμούθ;

Καὶ ἐβλίδε μετὰ μεγάλα βήματα κατατηκόμενος ἀπὸ μυρίας συγχινήσεις, ἀπὸ χίλια σχέδια ἀντιφατικὰ, σταματῶν εἰς κάθε στιγμήν με βλέμμα πύρινον καὶ καρδίαν ἐξωγκωμένην διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸν μυστηριώδη πέπλον.

Χεῖρ τις ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ.

— Τί κάμνετε αὐτοῦ κόμη; εἶπεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ ἐπανερχόμενος.

Ὁ Ὀκτάβιος προσεπάθησε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀταραξίαν του.

— Βθαύμαζον . . . . τὴν ζωγραφίαν ταύτην, εἶπε.

— Τῶνόντι; εἶπεν ὁ Ἄγγλος, ἰδοὺ τερπνὸν καὶ θελκτικὸν πρόσωπον· δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοὶ εἶναι πλασμένοι διὰ νὰ σπινθηροβολοῦν εἰς τὴν εὐτυχίαν, καὶ ὅχι νὰ σβύνωνται εἰς τὰ δάκρυα;

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος θεωρῶν τὸν λόρδον Βεϋμούθ, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἦτο θλιβερά καὶ τὸ μειδίαμα πικρόν. Ἡ εἰκὼν αὕτη μολόρδε, εἶναι συγγενοῦς σας τινὸς ἀναμφιβόλως;

Ὁ Ἄγγλος ἔθεσε τὴν μίαν τῶν χειρῶν του εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς γυναικὸς μου, εἶπε, μετὰ στενοχωρίας.

— Τῆς γυναικὸς του! διανοήθη ὁ κόμης.

Καὶ ὠχρίασε.

## V.

### Τὸ ἐπικήδειον γεῦμα.

Ὁ λόρδος Βεϋμούθ ἦτο καὶ αὐτὸς ἀπασχολημένος, ὅθεν δὲν ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τὴν ταραχὴν τοῦ Ὀκταβίου· ἄλλως δὲ οἱ ὑπηρεταὶ οἶτινες κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθον φέροντες τὸ γεῦμα, ἔφερον ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὰς ιδέας των.

Ἄν καὶ ἕκαστος τῶν συνδαιτημένων προσεπάθη παντοιοτρόπως νὰ φαίνεται χαρίεις, τὸ γεῦμα κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξε λυπηρὸν καὶ σιωπηλόν, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὴν θερμὴν ἐπιβροχὴν τῶν παντοίων οἶνων, τὰ μέτωπά των ἐκαθαρίσθησαν, ἡ στενοχωρία ἐξέλειψε, καὶ ἡ ζωηροτέρα ἀγάπη ἐφάνη.

Ὁ Ὀκτάβιος πρὸ πάντων τοῦ ὁποίου τὸ κύριον ἐλάττωμα ἦτο ἡ ἀλαζονεία, καὶ ὅστις ἐφοβεῖτο μήπως ἡ λύπη του παρεξηγηθῇ διὰ τὴν στέρησιν τῆς ζωῆς του, ἐπανελάβε παρευθὺς τὴν ζωηρὰν ὁμιλίαν του. Ὅθεν ὅτε οἱ ὑπηρεταὶ ἀπεσύρθησαν, ὁ δὲ καμπανίτης ἄφριζεν εἰς τὰ κρυστάλλινα ποτήρια, ὅταν τὰ σιγὰρα ἐξέτεινον τοὺς κυκνοὺς ἐλιγμούς· των ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των δύο μελλόντων ν' αὐτοχειριασθῶσιν, ὁ λόρδος Βεϋμούθ ἠγέρθη καὶ σφίγγων διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος, διὰ τῆς ἄλλης δὲ συγκρούων

τὸ ποτήριόν του πρὸς τὸ ἐκείνου, ἔκαμε τὴν ἐξῆς πρόποσιν.

— Εἰς τὴν φιλίαν μας!

— Εἰς τὴν φιλίαν μας, ἐπανάλαβεν ὁ Ὀκτάβιος· Εἴθε νὰ διαρκέσῃ μέχρι θανάτου!

— Τότε δὲν θὰ ἔχῃ μεγάλην διάρκειαν, εἶπεν ὁ Ἀγγλος.

Εἴθε νὰ διατηρηθῇ καὶ πέραν τοῦ τάφου!...

Τὰ ποτήρια κενωθέντα ἐτέθησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Τώρα, κόμη, εἶπεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ, διηγῆθητέ μοι, ἐάν δὲν εἶναι μυστικόν, διατί θέλετε ν' ἀποθάνητε.

— Ἴδου εἰς δύο λέξεις, ἀγαπητὲ λόρδε· ἀποθνήσκω διότι εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

— Νομίζω τὸ αἷτιον ἀνεπαρκές.

— Ἐν τούτοις εἶναι τὸ ἀληθές. Οὐδὲν μονοτονώτερον, σὰς βεβαιῶ, τῆς διαρκοῦς εὐτυχίας, ἥτις ἀπὸ εἰκυσιν ὀκτῶ ἐτῶν οὐδὲ στιγμὴν μ' ἐγκατέλιπε. Νὰ ζήσω περισσότερον, θὰ εἶναι ἐκ μέρους μου μία κατάχρησις.

— Πῶς;

— Ἀναμφιβόλως· ἀφοῦ ἐγὼ ἀναχωρήσω... ἡ εὐτυχία ἥτις εἶναι προσκεκολλημένη εἰς τὸ ἄτομόν μου, θὰ ριφθῇ ἀναγκαιῶς εἰς ἄλλα ὄντα, τὰ ὁποῖα ματαίως καθ' ἐκάστην τὴν προσκαλοῦσιν. Ἐκάστη ὥρα τῆς ὑπάρξεώς μου εἶναι κλοπὴ, τὴν ὁποῖαν διαπράττω κατὰ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ὄντων.

Ὁ λόρδος Βεϋμούθ ἤρχισε νὰ γελά.

Ἄς ὁμιλήσωμεν σπουδαίως, εἶπε, διατί φρονεῖσθε;

— Ἀλλ' ἐγὼ σπουδαίως σὰς ὁμιλῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης. Δὲν εἶναι φυσικὸν νὰ ἦναί τις εὐτυχὴς μέχρι τόσο βαθμοῦ ταχέως λοιπόν ἢ ἀργὰ θὰ πληρώσω τὴν εὐτυχιάν μου, καὶ προσμένω εἰς τὸ μέλλον μου τρομερὰς καταιγίδας... Μὰ τὴν πίστιν μου! φοβοῦμαι, καὶ σώζομαι.

— Ἄφειτ' αὐτά! ἐπανάλαβεν ὁ λόρδος, κυτάξτετε καλὰ... εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχετε παρὰ τὸν νόμον τι κατὰ τῆς τύχης.

— Ἐγὼ, ποσῶς, εἶπεν ὁ κόμης. Ἐκτὸς τῆς πράξεως, ὅτι μ' ἔκαμε νὰ γεννηθῶ, πράξις ἄλλως τε, ἥτις δὲν ἔχει καμμίαν ἔννοιαν, διότι πρέπει καὶ ν' ἀποθάνω, τί ἄλλο ἔχω νὰ μεμφθῶ κατὰ τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς τύχης; Οὐδέν. Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ κάμῃ υἱὸν ἐνὸς κουρελιάρη ἢ ἐνὸς καταδίκου, καὶ ἐχαιρετήθην εἰς τὴν ἐμφάνισίν μου εἰς τὸν ἥλιον ὡς ὁ μόνος

βλαστὸς μιᾶς τῶν εὐγενεστέρων καὶ τῶν πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν τῆς Γαλλίας... Ἡδυνάμην νὰ γεννηθῶ ἐμπαθὴς, δυσειδής, βλάξ καὶ κακός... καὶ ὅμως ἔχω ἐξαίρετον ὑγίαν ἐξωτερικόν... πρόσφορον, ἀρκετὸν πνεῦμα διὰ νὰ τὸ ἐκτιμήσωσιν ἄλλοι, καὶ καρδίαν ἀνοικτὴν εἰς πᾶν ὅ,τι καλὸν ἀληθές ἢ ὥρατον.

— Μαντεύω, εἶπεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ... μεγάλην τινα λύπην...

— Πῶς; ἐπανάλαβεν ὁ Ὀκτάβιος. Δὲν γνωρίζω τί ἐστὶ λύπη παρὰ ἐκ φήμης. Ὁ θάνατος τῆς μητρὸς μου, τὸ μόνον δυστύχημα τὸ ὁποῖον μὰς λυπεῖ ὅλους ἀνεξαίρετως μ' ἀφῆσεν ἀπαθῆ... ἤμην τόσον νέος ὅτε τὴν ἐστερήθην, ὥστε δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι ποσῶς.

— Ἀπάτη ἴσως.

— Ποσῶς ποτὲ δὲν ἐκυριεύθην ἀπὸ τὰ καλούμενα ὄνειροπολήματα, δηλαδὴ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ν' ἀπαιτῶ ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ ἀπὸ τὴν φιλίαν περισσότερον τῶν ὅσα τὰ δύο ταῦτα αἰσθήματα ἠδύναντο νὰ μοὶ προσφέρωσιν.

— Τότε, φίλτατε κόμη, δὲν βλέπω ἄλλην αἰτίαν εἰμὴ ὅτι πάσχετε ἀπὸ ἀνίαν.

— Ὅχι ἀκόμη... ἀλλὰ φοβοῦμαι πολὺ μήπως ἡ πληξὶς μοὶ ἔλθῃ συγχρόνως μὲ τὸν κόρον. Ἡ ὑπαρξὶς μου ὑπῆρξε μεγαλοπρεπὴς τις ἑορτὴ· οὐδεμία τῶν ἐπιθυμιῶν μου ἔμεινεν ἀνεκπλήρωτος, οὐδεμία τῶν θελησέων μου εὗρεν ἐμπόδιον.... Δὲν εἶναι ἀρκετὴ αἰτία τοῦτο ν' ἀηδιάσῃ ἓνα τίμιον ἄνθρωπον; Ἴδου ἐν παράδειγμα μεταξὺ χιλίων τῆς ἀσπὸνδου τύχης μου.

Τρεῖς κατεστράφην καὶ τρεῖς μεγάλαι κληρονομίαι μοὶ ἔπεσαν ἐκ τῶν νεφελῶν ὡς ἂν ἤξευρον τὴν στιγμὴν· ἡ δὲ τελευταία διὰ νὰ μ' ἀπελπίσῃ περισσότερον ὑπῆρξεν ἡ μεγαλειτέρα· ἦτο εἷς κόμπος ἀπὸ ἐξακοσίας χιλιάδας φράγκων.

— Τριάκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα! εἶπεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ.

— Ἀκριβῶς. Τοῦτο, φίλε μου, νὰ τ' ἀποδώσω εἰς τὸ δαιμόνιον τὸ ὁποῖον μ' εὖνοε διὰ τῶν δωρεῶν του, ὑπερβαίνει τὸν ἀστεισμόν. Δέχομαι καὶ δι' αὐτὴν τὴν φοβὰν τὴν ἀνανέωσιν ταύτην· ἀλλὰ δι' ὄνομα Θεοῦ! ἄς τελειώσωμεν εἶπον διαλογιζόμενος. Ἡ τύχη εἶναι γυνή... ἐπομένως ἄπιστος ὡς τὸ κύμα· αὕτη δύναται νὰ στραφῇ τόσον καὶ τόσον καλῶς, ὥστε νὰ μετανοήσω περὶ ὅτι τόσον τὴν ἀπῆλαυσα... Ἄς κάμωμεν χρῆσιν αὐτῆς οὐχὶ ὅμως καὶ κατάχρησιν, λέγει ἡ σοφία τῶν ἐθνῶν... Ἐπειτα ἰδοῦ

ἔποῦ γηράσκω· αἱ ἀγρυπνίαι μὲ κουράζουσιν, καὶ τὸ θέατρον μὲ πληττεῖ· δὲν κατορθώνω πλέον νὰ διασκεδάζω ὅλας τὰς ἡμέρας . . . . μετὰ δέκα ἔτη θὰ καταντήσω εὐήθης καὶ θὰ φορέσω φανέλαν . . .

Ἐμπρός! ἀκόμη ἐν βάλς ζωερὸν καὶ ἄς ἐξέλθωμεν τοῦ χοροῦ πρὶν τ' ἀνθὲ μαρανθῶσιν, αἱ γυναῖκες ἀρχήσωσι νὰ χασμῶνται, καὶ τὰ κηρία νὰ σβύνουν.

— Ἀγαπητέ μου, διέκοψεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ, αὕτη εἶναι μία ἀσθένεια τοῦ ἐγκεφάλου πολὺ κοινὴ παρ' ἡμῖν τοῖς Ἀγγλοῖς, τὴν ἀποκαλοῦμεν δὲ σπλῆνα (spleen). ἔχετε πολὺ πεπωρωμένης τὰς αἰσθήσεις, φίλτατε κόμη!

— Ἐγὼ; ἔχετε λάθος! . . . . τοῦτο συμβαίνει εἰς τὴν εἰκοσαστῇ ἡλικίαν καὶ εἶναι ἀσθένεια νέου δοκίμου τῆς φιλολογίας. . . . Ἐχώρισα λοιπὸν τὰς ἐξακοσίας χιλιάδας φράγκα μου εἰς δύο μέρη καὶ ὤμωσα εἰς δύο ἔτη νὰ τὰς κοκκαλίσω μέχρι τοῦ τελευταίου ὁβολοῦ καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ὑπάγω εἰς συνάντησιν τῶν προγόνων μου. . . . Τὰ δύο λοιπὸν αὐτὰ ἔτη παρήλθον ἀπὸ προχθὲς, καὶ τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς πρωίας, ὁ τραπεζίτης μου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ μοι ἀνῆγγειλεν ὅτι ἐκ τῆς περιφήμου κληρονομίας, δὲν ἔμεινε πλέον οὔτε ἐν τάλλῃσιν.

— Κατεστράφητε λοιπόν;

— Εὐαρέστως κατεστράφη. Ἀγροικίπια, τραπεζικά γραμματικά, ἰδιοκτησίαι καὶ μετοχαὶ σιδηροδρόμων . . . . ὅλα εἶχον ἐξαντληθῇ.

— Τί ἐκάμετε τότε;

— Ἐτριψα τὰς χεῖράς μου μετ' εὐχαριστήσεως· ἔστερηθην τὰς εὐτυχίας καὶ δὲν μοι ἔμεινε εἰμὴ νὰ γευθῶ τὴν δυστυχίαν; Ἐννοεῖτε; . . . . στέρησις διὰ τὸ παρὸν καὶ ἐσχάτη δυστυχία διὰ τὸ μέλλον! Ἦμην ὅμως κύριος τοῦ πεδίου. Ἀλλ' ἰδέτε τὴν κατηραμένην! ἐνῶ ἐκ τῆς μιᾶς θύρας ἐξήρχετο ὁ τραπεζίτης μου, ἐκ τῆς ἄλλης εἰσῆρχετο ὁ θαλαμηπόλος μου, φέρων ἐκτεθειμένην ἐπὶ τινος ἀργυροῦ δίσκου χυδαίαν τινα τετράγωνον ἐπιστολὴν, τῆς ὁποίας ἡ θεὰ μόνη μ' ἐσύγχυσεν. . . . Ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἦτο ἔγγραφον συμβολαιογραφικόν. . .

— Ἄ! Ἄ! εἶπεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ, τετάρτη κληρονομία;

— Παρ' ὀλίγον τρώντι! Ἐξάδελφός μου τις λίαν μεμακρυσμένος, λίαν ἄγνωστος, πλουτήσας ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, φαίνεται, καὶ καταβεβαρημένος ἀπὸ ἑκατομμύρια, ἀπέθανεν εἰς τὰς

ἀνατολικὰς Ἰνδίας χωρὶς κατευθεῖαν κληρονόμους· ὡς ἐκ θαύματος δὲ ἐν τῇ κλίνῃ τοῦ θανάτου τοῦ μ' ἐνθυμήθη ἐμὲ ὅστις οὔτε τὸν ἐφανταζόμην. Ἄς τὸ ἐξηγήσῃ αὐτὸ ἄλλος. Ἐγὼ ἔχω ἀπάντησιν ἐτοίμην, « ἡ τύχη » Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ δυστυχὴς οὗτος μ' ἀπεκαθίστα καθολικὸν κληρονόμον τοῦ· ἀλλ' ὑπὸ ὅρον τινα, ὅρον τόσον ἀλλόκοτον, τόσον παράξενον, τόσον φαντασιώδη καὶ πρόξενον ναυτίας ὥστε ἐπὶ ἐν τέταρτον κατειχόμεν ὑπὸ ἀτελευτήτου γέλωτος.

— Ποῖος ἦτο ὁ ὅρος οὗτος;

— Νὰ νυμφευθῶ τὴν χήραν αὐτοῦ. Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος διαφθορεὺς· ἀναμφιβόλως ἐκ τῶν κωμωδιῶν τοῦ K. Scribe ἐφαντάσθη ὅτι τὰ εἶδη αὐτὰ τῶν γάμων ἐκτελοῦνται καὶ εἰς τὸν πραγματικὸν βίον καὶ ἐκτὸς τοῦ θεάτρου. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐγέλασα ἀκούωντας, ἐπήδησα ἐκ τῆς κλίνης μου καὶ ἔγραψα εἰς τὸν συμβολαιογράφον στέλλων εὐγενῶς εἰς τὸν διάβολον αὐτὸν, τοὺς βρουπλῆδες του, καὶ τὴν γραίαν χήραν.

— Γραίαν; πῶς τὸ ἤξεύρετε;

— Ὁ ἐξάδελφός μου ἦτο ἐξηκοντούτης· εἶμαι λοιπὸν πολὺ γενναῖος ὑποθέτων πεντηκοντούτιδα τὴν γυναῖκά του. Ἐν συντόμῳ, εἴκοσι τέσσαρας ὥρας μετὰ τὸν δυσάρεστον αὐτὸν ἀστεϊσμόν, μὲ συνηντήσατε, μυλόρδε, ἐτοιμον ν' ἀφήσω τὴν γῆν, τὸ εὐχάριστον τοῦτο κατοικητήριον, τὸ ὁποῖον οἱ ποιηταί, οἱ αἰώνιοι αὐτοὶ θρηηνολόγοι, ἐπιμένουν ν' ἀποκαλῶσι κοιλάδα τῶν δακρῶν.

Ὁ Ὀκτάβιος εἰσιώπησε καὶ ἐγέμισε ἐκ νέου τὸ ποτήριόν του.

— Ἐτελειώσατε; ἠρώτησεν ὁ Ἀγγλος.

— Μάλιστα.

— Φίλε μου, εἶπεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ, συγγνώμη, ῥησάτέ με νὰ σᾶς εἴπω ἐν πρᾶγμα.

— Εἶπατε.

— Δὲν ἔχετε τὸν κοινὸν νοῦν.

— Πιθανόν.

— Ἀκούσατε, ἐπανελάβην ὁ Ἀγγλος, ἂν καὶ ἔχω δώδεκα ἢ δέκα πέντε ἔτη περισσότερον ἀπὸ σᾶς, ποτὲ δὲν θὰ λάβω πατρικὸν ὕψος διὰ νὰ σᾶς ἀποτρέψω τῆς ἀποφάσεώς σας· θὰ εἶναι ἀνωφελὲς καὶ γελοῖον, τὸ γνωρίζω. . . . Δὲν σᾶς λέγω ποσῶς ὅτι θὰ πράξητε ἁμάρτημα. . . . διότι καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἐπιθυμῶ νὰ τὸ πράξω. . . . ἀλλ' ἀπλὴν τινα ἐρώτησιν σᾶς κάμνω· πρὶν ἀποχαιρετήσητε τὴν ζωὴν παρετηρήσατε περίξ σας; εἴσθε καθ' ὅλα βέβαιος ὅτι δὲν ἔχετε κανένα νὰ ὑπερασπισθῆτε, νὰ ὑποστηρίξητε ἢ ν' ἀγαπάτε;



‘Ο κόμης αἶφνης σκυθρωπάσας ἐξέπεμψεν ἀκούσιον ἀναστεναγμόν.

— Ν’ ἀγαπήσω! εἶπε τοξεύων, λαθραῖόν τι βλέμμα πρὸς τὴν εἰκόνα, ν’ ἀγαπήσω! ἐπανελάθεν, ὅχι... οὐδένα.

— Εἶσατε βέβαιος, φονευόμενος ὅτι δὲν θὰ ὤθησθε ὑπὲρ τὸ δέον παραδοξολογίαν τινὰ τῆς φαντασίας σας.

— Ναί! εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος, εἶμαι βέβαιος. Ἐὰν πρέπη νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἔλοιπόν! ναι, κατεσπατάλησα τὴν ζωὴν μου. Τί νὰ κάμω; ἔχω... Ἡ μᾶλλον εἶχον... Τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν μου τόσον κενάς!... εἰς τοιαύτην κατὰστασιν ἀποκτινοῦται τις ταχέως... προτιμῶ ν’ ἀναχωρήσω.

— Εἶχον, εἶπατε; Βλέπετε λοιπόν ὅτι τώρα ἀγαπᾶτε;

— Ἔ! τὸ ἡξεύρω ἐγώ; ἡ γυνὴ αὕτη ἄλλως, δὲν μ’ ἀγαπᾷ, δὲν δύναται καὶ δὲν πρέπει νὰ μ’ ἀγαπήσῃ;

— Εἶναι ὑπανδρευμένη.

‘Ο Ὀκτάβιος ἐρυθρίασεν ἐλαφρῶς.

— Μὲ ἄνθρωπον καθ’ ὅλα ἀντάξιον τῆς ἀφοσίωσός καὶ τοῦ αἰσθημάτων της.

‘Ο λόρδος Βεϋμούθ ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν.

— Τότε φονευθῆτε, ἔχετε δίκαιον, ἐπανελάθεν αὐτὸς μετὰ τινὰ σιωπὴν. Εἰς τὸν βίον ὑπάρχει εἰς σκοπὸς, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἀποθαίνει ἀδύνατος. Ὅταν ὁ σκοπὸς οὗτος εἶναι ὁ ἔρως, ὅταν ἐπαιξέ τις τὸ μέλλον καὶ τὸ παρελθόν του ἐπὶ τοῦ εὐθραύστου τούτου χάρτου τὸν ὁποῖον ἀποκαλοῦσιν ἀφοσίωσιν μιᾶς γυναικὸς — καὶ ὅταν ἴδῃ τις ἀνατρεπόμενον τὸν σκοπὸν του συγχρόνως δὲ καὶ τὰς ἐλπίδας του, — τὸ φρονιμώτερον εἶναι... ν’ ἀποθάνῃ.

— Τοιούτῃ εἶναι ἡ ἱστορία σας; ἀνέκραξεν ὁ κόμης, σφίγγων τὴν χεῖρά του.

— Μάλιστα εἶπεν ὁ Ἄγγλος, καὶ ἰδὲ, κόμη, προσέθηκε κτυπῶν τὸ στήθος του, ὑπάρχει ἐκεῖ ἓν μυστικόν, τὸ ὁποῖον μὲ βαρύνει, μία ἰδέα ἣ τις μὲ κατατρώγει... θέλω σὰς εἶπει ὅλα... Τοῦτο ἴσως μ’ ἐλαφρώσει ὀλίγον... θὰ γελάσητε μ’ ἐμὲ καὶ θὰ μὲ χαρακτηρίσητε παράφρονα. Καὶ κρύπτων τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς χεῖράς του ἐπανελάβε διὰ σιγαλωτάτης φωνῆς.

— Κόμη, κ’ ἐγὼ ἐπίσης ἀγαπῶ μίαν γυναῖκα μέχρι λατρείας, μέχρι παραλογισμοῦ! Τὴν ἀγαπῶ μὲ τὴν θηριώδη ἐκείνην ὁρμὴν τοῦ τελευταίου πάθους... τὴν ἀγαπῶ καὶ θυσιάζο-

μαι δι’ ἐκείνην... ἅ! εἶναι ἀνόητον, εἶναι γελοῖον τῷ ὄντι, ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας μου νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ ὀχληρὸν βάρος τοῦ ἔρωτός του εἰς ἐρατεινὸν πλάσμα ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ τρυφερότητα καὶ νεότητα... ναι, ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἡ ἰδική μου, καὶ σοὶ ἐκμυστηρεύομαι τοῦτο... τὸ ὁποῖον οὐδεὶς εἰς τὸν κόσμον πρέπει νὰ μάθῃ... διότι μέλλεις ν’ ἀποθάνῃς, κόμη, καὶ ὁ θνήσκων εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος τῶν ἐμπιστευμένων.

Ἀκούων τοὺς λόγους τούτους ὁ Ὀκτάβιος κατελήφθη ὑπὸ παραδόξου τινος αἰσθημάτων μίσους καὶ ζηλοτυπίας, τὸ μέτωπόν του ἐβράχην ὑπὸ ἰδρώτος καὶ ἀπεκρίθη μετὰ βεβιασμένου τινος μειδιάματος.

— Καὶ σεῖς τώρα, μυλόρδε, δὲν εἶσατε εἰς τὰ καλὰ σας. Τί γελοῖον ἢ παράξενον εὐρίσκετε εἰς τὸ ν’ ἀγαπᾶτε τὴν γυναῖκά σας; Δὲν πιστεύω νὰ πειράζεσθε ἀπὸ τοὺς μᾶλλον ἢ ἥττον πνευματώδους ἀστείρους τοὺς ὁποίους ἤθελον κάμει ἐπὶ τούτου τοῦ ἀντικειμένου, καὶ ἐπειδὴ, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω, τὴν ἀγάπην σας συμμερίζεται...

— Δὲν μ’ ἀγαπᾷ ἐκείνη, διέκοψεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ, ἀλλ’ ἀγαπᾷ ἄλλον.

— Ἐκείνη! Ἀνέκραξεν ὁ Ὀκτάβιος ἀνασκιρτῶν, εἶναι ἀδύνατον!

— ἔχω ἀπόδειξιν.

Κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐὰν ὁ λόρδος Βεϋμούθ ἦτο ὀλιγώτερον κυριευμένος ἀπὸ τὴν λύπην του, θὰ ἔβλεπε κινούμενον σφοδρῶς τὸ ἐκ βελούδου παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον ἐκλείει τὴν θύρον τῆς αἰθούσης.

— Δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, πόση δύναμις καὶ γενναιότης ἀπαιτεῖται διὰ νὰ καταστείλω, ὅπως καὶ τὸ κάμνω, τὸν ἔρωτά μου καὶ τὴν φρικτὴν ζηλοτυπίαν μου. Βεβαίως δὲν θέλω νὰ καταβῶ μέχρι τῆς ἐξευτελιστικῆς κατασκοπείας... ἀλλὰ, παρὰ τὴν θέλησίν μου, ἐκάστου νέου προσώπου τὸ ὁποῖον διέρχεται τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας μου, ἐξετάζω μετ’ ἀκριβείας τὴν φυσιογνωμίαν, παρεξηγῶ μίαν λέξιν ἢ ἓν κίνημα, ἢ ἓν βλέμμα, καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ψυχρότητος καὶ ἀπαθείας ὑποφέρω φρικτὰς βρασμούς λέγων: ἴσως εἶναι αὐτός!

— Εἶναι τρομερὸν, τῶντι εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος.

— Τόσον τρομερὸν, ὥστε ἀπέκαμον ἀπὸ τὰς βρασμούς μου... Καὶ ἐπειδὴ αὕτη πρέπει νὰ μὲ μισῇ, πρέπει δὲ συγχρόνως ν’ ἀποστρέφηται καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὅστις δεσμεύει τὴν καρδίαν

της καὶ τὴν νεότητά της! .. Ἄχ! ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον, ἴσως τοῦλάχιστον μοὶ παρέξει ἀνάμνησιν τινα οἴκτου. . . ἡ ἰδέα αὕτη μὲ παρηγορεῖ.

— Οὕτως, εἶπε βραδέως ὁ Ὀκτάβιος, ἀφίνετε τὸ στάδιον ἐλεύθερον εἰς μίαν γυναῖκα ἥτις σὰς ἀπατᾷ ἀνάνδρως; Ἐγκυαλιεῖτε τὴν ζωὴν χωρὶς νὰ τιμωρήσῃτε τοὺς ἐνόχους; . . .

— Ὁ μόνος ἐνόχος εἶμαι ἐγὼ, εἶπεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ μετὰ θλιβεροῦ τινος μειδιάματος. Ἡ ἔμμη εἶναι εἰκασταῆς. . . καὶ ἐγὼ εἶμαι τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς ἐπανελάβε διὰ λυπηρᾶς φωνῆς:

— ὦ! τὴν ἡμέραν καθ' ἣν πρώτην πρώτην φορὴν τὴν συνήντησα ἀτάραχον, μελαγχολικὴν καὶ ἀγνήν, ὡς τὴν παναγίαν τοῦ Ραφαήλου, καὶ, ὡς αὕτη, ἐπίσης τὸ μέτωπον ἔχουσιν περιεσυσμένον δι' ἐνὸς κύκλου ἀκτινοβολούσης σφαιρῶν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγὼ ὁ σκεπτικὸς καὶ παρακαίρως γηράσας διπλωμάτης ἠτολάνθη ἀναβαῖνον εἰς τὸ στῆθός μου τὸ βαθὺ ὑπόκαφρον καὶ ἀσυμβίβαστον πάθος. . . τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἠρίθμουν φοικιῶν τὰ ἔτη τὰ ὅποια μὲ χωρίζουσιν ἀπ' αὐτὴν. . . τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἔπρεπε δικαίως νὰ ἐξέλθω τῆς ζωῆς! . . . Ἀλλ' ὅχι ἐπρωτίμῃσιν νὰ κηλιδώσω τὸ νέον τοῦτο μέλλον. . . ἐγώϊσθης ὅπου ἤμην, ἐδέσμευσας τὴν ἀπλὴν καὶ εὐελπιν ταύτην καρδίαν μὲ τὴν διεφθαρμένην, ἀποκαμωμένην καὶ ἀπέξηραμένην καρδίαν μου. . . συνέθεσα ἐν σῶμα ζῶν μὲ ἐν πτώμα' ἕκαμα δύο δυστυχεῖς.

Ὁ Ὀκτάβιος δὲν ἤκουε πλέον ἰδέα τις ἥτις ἐκόλακευ συγχρόνως καὶ τὸν ἔρωτά του καὶ τὴν φιλαυτίαν του ἐνεφύη ἐν αὐτῷ. . . «ἐὰν ἤμην ἐγὼ ἐκεῖνος τὸν ὅποιον αὕτη ἀγαπᾷ!» ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Καὶ ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἥτις δὲν εἶχεν οὐδὲν τὸ ἀπίθανον, ὅταν ἀνεπόλει τὰς μυστικὰς νύκτας τοῦ Φονταίνεβλώ, τὸν ἕκαμνε νὰ μειδιᾷ εὐχαρίστως.

— Ἡ ἔμμη ἦτο πτωχὴ ἐξηκολούθησεν ὁ λόρδος Βεϋμούθ καὶ ἐγὼ ἤμην πλούσιος. Ἡλπίζον ὅτι ἀποδίδων εἰς τὴν ζωὴν της ὅλας τὰς ἀπολαύσεις τῆς πολυτελείας, ὅλας τὰς μαγείας τοῦ πλούτου, θὰ κατάρθουν νὰ κατασιγάσω ἀργότερα τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ψυχῆς της. ἄλλως δὲ αὕτη μοὶ ἐφάνη ψυχρὰ, σκεπτικὴ καὶ ὀλίγον παράφορος ὁ χαρακτήρ της ἐχθρὸς τοῦ μυθιστορικοῦ μὲ καθυσχύσας τὴν ἀπῆλυσαν παρὰ τῆς μητρός της,

καὶ ὅταν τὴν ἡρώτων ὠχρὸς καὶ σχεδὸν λυποθυμημένος ἐκ τῆς εὐτυχίας, ἐὰν ἐπίστευεν ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ μίαν ἡμέραν. . . — ὦ! ναὶ μοὶ ἀπεκρίθη ἐκεῖνη μὲ τὸ ὠραῖον ἀπλοῦν βλέμμα της, θὰ σὰς ἀγαπήσω ὡς πατέρα!

Ὁ λόρδος Βεϋμούθ ἠγέρθη καὶ παρατηρῶν τὴν εἰκόνα τῆς νέας γυναικὸς ἐψιθύρισεν, ἐνῶ δύο δάκρυα ἔλαμπον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. . .

— Νὰ ἐκδικηθῶ σέ, ἀγαπητὸν τέκνον! καὶ διατί; διότι ἐκράτησας τὴν ὑπόσχασίν σου! διότι ὡς εἰς πατέρα παρέσχες τὸ σέβας σου καὶ τὴν ἀγάπην σου! διότι εὗρες ἐν ἄλλῳ τὴν νεότητα, τὴν ὠραιότητα, τὴν ποίησιν, τὰ ὅποια μοὶ λείπουν; ὦ! ἀγαπητὴ μου θύγατερ δὲν ἐτιμωρήθης ἀροκύντως; ἡ καρδία σου περιορισμένη εἰς τὰς ψυχρὰς πραγματικότητας τοῦ καθήκοντος αἰμοσταζει κάθε στιγμὴν ἐξ αἰτίας μου! Ἀλλ' ἰδοὺ! δὲν δέχομαι πλέον τὴν θυσίαν σου· τὸ ὄνειρόν μου διελύθη, ἐξυπνῶ. . . αὐριοὺν θὰ ἦσαι ἐλευθέρα καὶ παρευθὺς θὰ δυνηθῇς ἄνευ ἐντροπῆς καὶ μὲ σφαλὴν ὑψωμένην νὰ στηριχθῇς ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸν ὅποιον ἡ καρδία σου ἐξέλεξεν.

Λυγρὸς τις ἠκούσθη ἐκ τοῦ παραπετάσματος καὶ ὑψωθέντος αὐτοῦ, γυνὴ τις εἰσῆλθε καὶ ἐπέπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ λόρδου Βεϋμούθ.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)

## ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ

Τοῦ κατὰ τὴν Νῆσον Κρήτην εἰς τε Χάρια καὶ Ρέθυμνον συμβῆντος πολέμου, κτ.λ. (1)

Τῇ 14 ἐπατήθη ἐξαίφνης ἡ ἐπισκοπὴ εἰς Ρέθυμνον ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν Ρούσον Μπουρδουμπᾶν, ἐκ τῆς χώρας τῶν Σφακιῶν καταγόμενον, ἄνδρα καὶ τοῦτον τίμιον καὶ φιλογενῆ· ἐφονεύθησαν ἐχθροὶ 16 οἱ σημαντικώτεροι· ἔλαβον οἱ μετ' αὐτοῦ στρατιῶται Κωμηθιανοὶ 200 πρόβατα, 26 βόδια, καὶ ἄπειρα λάφυρα ἐκ τῶν ὀσπητιῶν, τὰ ὅποια κατέκαυσαν, ὁμοῦ μὲ τὸ ἐκεῖ τζαμίον, καὶ τὰ ἐκεῖ συνηγμένα βιβλία ὄλων τῶν Μουλάδων τῶν περὶ χωρίων, τὰ ὅποια ἐτιμῶντο, ὡς ἔλεγον 200,000 γρ. ἀλλὰ περικυκλωθέντες ἐξαίφνης παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἀπὸ ἐν ἄγνωστον μέρος ἐκινδύνευσαν· ὅθεν ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἦλθεν ἐν πλοῖον Γαλλικὸν εἰς τὰ Θεοδωροῦ.

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδίου 79.